

VEŠ NA KOPCI VĚTŠÍ NEŽ KRÁVA V ÚDOLÍ (Indické přísloví)

ČÍSLO 29* ROČNÍK IV* 21. 9. 2011* (ČAS 1 – ročník XV* Kurýr ročník VI)

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložíte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nížký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: občanské sdružení Vlastenecký poutník, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®. Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Andrlé. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

ZÍTRA V REZIDENCI VELVYSLANCE USA

ČLEN RC OPAVA INTERNATIONAL BŘETISLAV TŮMA PŘEVEZME CENU (1. místo) VIA BONA ZA INDIVIDUÁLNÍ FILANTROPII

Návrh podalo občanské sdružení Vlastenecký poutník

Prestižní česká Nadace VIA Praha ve spolupráci s Nadací THE KELLNER FAMILY FOUNDATION pod záštitou Velvyslanectví USA vyhlásila letos již počtrnácté Cenu VIA BONA za filantropii. Nominovat bylo možno firemní a individuální dárci, kteří pomáhají svému okolí, a to nejen finančními dary. Nadace VIA je největším soukromým podporovatelem komunitního rozvoje v České republice. Od roku 1997 podpořila celkem 2 900 obecně prospěšných projektů částkou 240 milionů korun. Podporuje neziskové organizace nejen formou grantů, ale také širokou nabídkou vzdělávání, konzultací a koučinku.

Trpělivě a dlouhodobě vytváří podmínky pro rozvoje neziskového sektoru v Česku. **Cena VIA BONA, k jejímuž udělení podávají návrh neziskové organizace, je** vysoce prestižní oceněním těch, kteří „pomáhají na svět zajímavým a potřebným

projektům a podporují dobročinnost“. V roce 2011 byla Cena VIA BONA udělena v kategoriích velká firma, malá a střední firma, individuální dárci, za odvalu podpořit inovativní projekt, za dlouhodobé partnerství, za zapojování zaměstnanců do dárcovství a za osobní zaujetí (Srdcař roku). **V kategorii Ceny pro individuálního dárci, o jejichž finalistech rozhoduje komise složená z devatenácti šéfredaktorů (či jejich zástupců) předních českých deníků, týdeníků, České televize a Českého**

rozhlasu, získal 1. místo opavský podnikatel Břetislav Tůma, člen Rotary Clubu Opava International. Na cenu ho navrhlo občanské sdružení Vlastenecký poutník, za jeho dlouhodobou a promyšlenou filantropickou činnost, která u Břetislava Tůmy není ničím náhodným, nýbrž je každodenní součástí jeho životní filozofie. **Zítřejší, ve čtvrtek 22. září bude na slavnostním večeru v rezidenci velvyslance USA v Praze, J. E. Normana L. Eisena za přítomnosti mnoha**

prestižních hostů, tato skutečnost slavnostně oznámena. Je to velký úspěch i pro svět podnikání a svět neziskového sektoru našeho kraje.

Z obsáhlého návrhu na udělení Ceny VIA BONA Břetislavu Tůmovi, který obdržela Nadace VIA a posléze zkoumala komise složená ze zkušených a světa znalých novinářů většiny českých médií, vyjímáme jen strohé úryvky. Kompletní návrh má podobu dlouhého dotazníku se specifickými otázkami a obsahuje dále obrazovou přílohu s texty.

U navrhovaného se dokonale snoubí snaha pomoci, například finančně, s úsilím pomoci se získáním dalších prostředků od dalších lidí. To vše je

umocněno tím, že pan Břetislav Tůma hledá zároveň formy a způsoby, jak tyto činy učinit veřejnými, aby mohly sloužit nejen jako příklad, případně iniciuje vytvoření nových aktivit, které podpoří nejen penězi, ale i vlastní prací, nápady, náměty. Konkrétně například projektu „Kaple Cesty česko-německého porozumění“ pomohl značným osobním finančním darem a vyzval řadu dalších lidí k podpoře této myšlenky. Navrhl, aby byla výzdoba čelní stěny kaple svěřena mezinárodně uznávané akademické sochařce Janě Chráskové. Náklady s tím spojené vzal na sebe. V době katastrof v Japonsku zorganizoval benefiční koncert v kostele Sv. Anny ve Slavkově u Opavy k získání prostředků na podporu postižených obyvatel Japonska. Sbírkou bylo získáno 43 000 Kč. Břetislav Tůma sám k této částce z osobních prostředků přidal značnou částku. Celá pak šla prostřednictvím Rotary Clubu Opava International jednomu klubu RC v postižené oblasti v Japonsku. V roce 2009 vymyslel tzv. CENU DÍKY. Smyslem jejího každoročního udělování je ocenění lidí, kteří nezištně podporují volnočasové a vzdělávací aktivity mládeže na Opavsku. Cena je v opavském okrese velice populární a společensky uznávaná. Díky jemu zdarma přispívají i ostatní organizace. Již tři roky organizuje RC Opava celostátní soutěž „Začarovaná písnička“. Je to pěvecká soutěž pro zdravotně postiženou mládež. Má velkou odezvu a je o ni celostátně značný zájem. Mezi aktivní organizátory právě patří také Břetislav Tůma. Otázky filantropie a mecenášství mají na Opavsku sice svoji tradici, ale ta začíná a končí v první polovině dvacátého století. Díky systematickému úsilí pan Břetislava Tůmy dostává tato iniciativa jiný směr a nádech právě v této době. Nominovaný v minulých dvaceti letech značně podporoval i různé sportovní aktivity některých oddílů mládeže na Opavsku. Dnes jde o víc - jde o podporu neziskových organizací, které mají nejrůznější cíle a náplně činnosti. Pomáhá změnit náhled na to, co to vlastně filantropie je. Že to není pouhé přidělení částky na činnost, u níž je všeobecně známa její prospěšnost. Že také nesmí zapadnout žádná, sebemenší aktivita, že je třeba o těchto činnostech hovořit, psát. A že je třeba rozšiřovat počet těch, kteří pomáhají. Dá se bez nadsázky říci, že Břetislav Tůma tak činil vždy. V roce 1977 spoluzakládal dětský tábor Campanula v lesích u Mnichova nedaleko Vrbna pod Pradědem (okres Bruntál). 34 let se o tento tábor stará. 34 let do jeho provozu a zařízení investoval nemalé vlastní prostředky, o čase nemluvě. Těžko říci, v jaké výši. Za tu dobu rozhodně značně napomohl k výchově několika generací dětí. V roce 1974 vznikla v Opavě countryová kapela KARAVANA. Řadu let ji v její činnosti podporuje právě Břetislav Tůma. Dotuje její účast na „country setkáních“ podobných kapel. Oni zase občas zahrají například pro děti v tábore. Etc. Etc.

ORGANIZÁTOŘI OBDRŽELI 151 NOMINACÍ

Rezidence velvyslance USA v Praze Bubenci

VIA BONA
CENA ZA FIREMNÍ
A INDIVIDUÁLNÍ FILANTROPII

VIA BONA

NADACE VIA

Nadace VIA patří mezi největší a nejaktivnější české nadace. Společně s Nadací THE KELLNER FAMILY FOUNDATION a ve spolupráci s Velvyslanectvím USA oceňujeme firmy a jednotlivce, kteří pomáhají svému okolí.

SOŠKA DÁRCE OD FRANTIŠKA SKÁLY – TRADIČNÍ SYMBOL CENY VIA BONA

Z moravských staveb jen hotel MIURA a brněnský univerzitní kampus
ZAJÍMÁ VÁS STAVBA ROKU?

Z Moravy jsou v soutěži jen dva zástupci – Hotel Miura z Čeladné a Univerzitní kampus Masarykovy univerzity v Brně. Titul Stavby roku získá pět objektů bez rozlišení pořadí. Vybere je odborná porota v čele s architektkou Radomírou Sedlákovou. Vyhlášení výsledků soutěže se uskuteční 3. října v Senátu v rámci pátého ročníku Dnů stavitelství a architektury. A co by mohlo být stavbou roku?

Dům v ulici T. G. M č. p. 87 Loket a Společenské centrum Trutnovska pro kulturu a volný čas

Ekologicky šetrný hypermarket s nulovou uhlíkovou stopou v Jaroměři Multifunkční dopravní terminál Česká Třebová

Golf Klub Čertovo břemeno Jistebnice a Malá vodní elektrárna a rybí přechod Beroun

Výstavba jihozápadní části Pražského okruhu Praha a Výstavba rodinného domu Praha 6

Onkologické centrum FN Plzeň a Bytový dům s malometrážními byty a tělocvičnou Praha 1

ČVUT - Nová budova a Dejvice Revitalizace Staroměstského náměstí Mladá Boleslav

Krytý plavecký bazén Litomyšl a Univerzitní kampus Masarykovy univerzity

HOTEL MIURA V ČELADNÉ

NĚCO PRO VAŠE ZDRAVÍ – KONOPÍ A ZELÍ

Konopí, rostlina v roli zakázaného léku aneb neposlouchejte vše, co vám říkají. Kdykoliv se dnes řekne konopí, každý si hned vybaví rostlinu, která nesmí být pěstována, protože se z ní získává droga v podobě sušených květů. Konopí znali naši předci již v dávných dobách Babylonské říše, kdy bylo lidstvo teprve na začátku svého vývoje. V mnoha dochovaných dobových kresbách a spisech je dokonce konopí mezi prvními rostlinami, které člověk začal pěstovat. Není se čemu divit, protože z této rostliny člověk zužitkoval úplně vše. Lidé z ní získávali nejen potravu v podobě

semen, ale ze stonků také velice odolná a pevná vlákna na výrobu oblečení a lan. Později léčitelé zjistili, že konopí není jen potrava a vlákno, ale také velice hodnotný lék. Konopí pomáhalo téměř všude. Používalo se při menstruačních bolestech, na hojení všech možných ran, na vyrážky, popáleniny, různé choroby bakteriálního, ale i virového původu, migrény, deprese či jiné psychické problémy, poruchy spánku, nechutenství, dokonce se konopí kouřilo před porodem, pro pravidelné stahy svalů a utišení bolesti. Dříve se konopím léčilo přes 50 % všech možných chorob a zranění.

Konopí se rozděluje na tři druhy. **Konopí indické** (*Cannabis indica*), **konopí seté** (*Cannabis sativa*) a **konopí rumištní** (*Cannabis ruderalis*). Rostliny rodu konopí rostou v našich podmínkách od dubna do října. Pěstují se samičí rostliny, které obsahují více aktivních látek a tvoří velká květenství pokrytá žlaznatými trichomy. Sklízí se v květové fázi od září do konce října, v závislosti na odrůdě, době výsevu a klimatických podmínkách.

Cannabis indica je rostlina nižšího vzrůstu (1–1,5 m) s 5 až 11prstými širokými listy. Indické konopí je nejvíce léčivé, protože je pokryté silnou vrstvou žlaznatých trichomů obsahujících látku pryskyřičné povahy a obsahuje vysoké

procento THC (15–25 %), CBD a CBN, což jsou látky nejžádanější při léčebném použití konopí.

Cannabis sativa je rostlina vysokého vzrůstu, v některých případech až 10 m, s úzkými listy, která je pokryta menším množstvím žlaznatých trichomů a obsahuje nižší procento THC (5–15 %), CBD a CBN. Z tohoto druhu bylo vyšlechtěno konopí technické, které neobsahuje skoro žádné THC (0,03 %).

Cannabis ruderalis je hojně rozšířené od Rumunska a Ukrajiny dále na východ. Vyskytuje se hojně v příkopech jako plevel. Vyrůstá jako nízká bylina pokrytá množstvím žlaznatých trichomů a obsahuje nižší procento THC, CBD a CBN. V dnešní době existují semenářství, kde si můžete koupit semena různých odrůd, s různým obsahem THC, CBD a CBN a s různým léčebným použitím. Účinné látky v konopí: Konopí obsahuje přibližně 120 látek zařazených do éterických olejů, 66 cannabinoidů v 10 skupinách, ale pouze 5 skupin je nejdůležitějších: Cannabigerol (CBG), Cannabichromen (CBC), Cannabidiol (CBD), Delta-9-THC a typ Cannabinol (CBN). Většinou se v rostlině konopí mohou vyskytovat jen 3–4 cannabinoidy a ostatní nemusí být přítomny vůbec, nebo jen ve stopovém množství. V konopí, ze kterého se získává marihuana nebo hašiš (sekrety žlaznatých trichomů z listů a květů), se vyskytuje Delta-9-THC ve vysoké koncentraci 1–25 %, zatímco v technickém konopí na výrobu vláken se vyskytuje 0,3 %. **Delta-9-THC:** Cannabinoid THC má na lidský organizmus řadu účinků, a je tím pádem nejvíce využíván pro medicínské účinky společně s CBD. V první řadě jsou to účinky na psychiku a vnímání. Dostavuje se mírná euforie, člověk se uklidní, dochází ke zvýšení nebo omezení strachu, dostavuje se intenzivnější smyslové vnímání a halucinace, ale to až při vysokých dávkách. Za další to jsou účinky na myšlení – člověk je více tvořivý a asociativní. Dále má také vliv na vyšší chuť k jídlu, zmírňuje bolest, rozšiřuje průdušky a má protirakovinné účinky. **CBD:** CBD nemá žádné psychické účinky a ve vysokých koncentracích působí dokonce proti THC. Má protizánětlivé a protiepileptické účinky, snižuje nitrooční tlak. **Konopné semeno:** Konopné semeno je považováno za nejhodnotnější výživu pro člověka. Obsahuje řadu mastných kyselin, 20 aminokyselin včetně 8 esenciálních (pro tělo nezbytných, které si nedovede vytvořit), dále mnoho lehce stravitelných proteinů, na rozdíl od masa nebo sóji, vitamínů (E, B1, B2) a minerálů (hořčík, železo, fosfor, draslík, vápník a zinek), a aby toho nebylo málo, tak neobsahuje lepek, který pro náš organizmus není zrovna nejzdravější. To vše v poměru, který je pro člověka využitelný. **KONOPNÉ SEMÍNKO NEOBSAHUJE THC!!! Konopná mast:** Každý, kdo se zabývá výrobou konopných mastí, má různé způsoby přípravy, takže nemohu říci, že způsob, který vám tu jen v základních bodech popíšu, je nejlepší. Vycházím z pokusů a ze zkušeností, které jsem nasbíral po tu dobu, co konopné masti úspěšně vařím. Podrobnější recept na konopnou mast vám bohužel nesdělím, protože je to Know How. Pro výrobu konopné masti je zapotřebí samičí rostlina s dostatečným obsahem a dobrým poměrem THC a CBD, což znamená, že nelze použít rostlinu technického konopí. Dají se použít listy i stonky v čerstvém nebo suchém stavu, ale pokud použijete květy, bude výsledná mast silnější. Drogu povaříme ve vodě, aby se ze sušiny vyvařily dusičnany, těžké kovy, případně jiné nežádoucí látky. Teplem se také neaktivní forma THC mění na aktivní, a tím pádem je výsledná mast lepší. Po převaření ve vodě přecedíme, vymačkáme z rostlinného materiálu zbývající vodu a vložíme je do bambuckého másla rozpuštěného ve vodní lázni. Vaříme ve vodní lázni a poté scedíme, případně prolejeme přes plátno, tak, aby mast neobsahovala větší rostlinné částičky. Hotovou mast necháme v hrnci ztuhnout. Vysráženou vodu vylijeme a mast znovu rozehřejeme, abychom ji mohli rozlít do kelímků. Uchováваме v chladu. (Z časopisu Aromaterapie 3/2011 – kráceno)

Zelí se využívalo k léčebným účelům v lidové medicíně už v dávných dobách, protože bylo vždy považováno za pokladnici vitamínů, za účinný prostředek při léčení nejrůznějších nemocí a jako velký pomocník zvýšení odolnosti organismu. Zelí je označení pro tři druhy listové zeleniny, všechny jsou pak z rodu brukev. Jsou to dvouleté byliny, jejichž listy jsou uspořádány v hlávkách, které se konzumují. Kromě

hlávkového zelí jsou jako zelenina využívány také zelí pekingské (*Brassica campestris* var. *Pekinensis*) a zelí čínské (*Brassica chinensis*), které jsou samostatnými druhy, **nejedná se o odrůdy hlávkového zelí**. Zelí zastupují nejen tradiční, ale především hybridní odrůdy, které se cení hlavně pro pevné hlávky bez sklonu k praskání. Podle délky vegetační doby rozlišujeme zelí rané, polorané, polopozdní,

pozdní, podle využití pak kruhárenské a ke skladování. Hlávkové zelí vyžaduje úrodné, dobře prohojené půdy. Je náročné na vláhu, potřebuje půdu s vysokou vododržností.

Zelí aktivuje metabolismus sacharidů, stimuluje nervy a mozek, zlepšuje náladu a koncentraci. Chemická látka I3C, která je také obsažena v brokolici a květáku dokáže "opravit" DNA v buňkách, a tím zabránit jejich rakovinnému

bujení. Zjistili to vědci z Georgetownské univerzity ve Spojených státech. Podle vědců má stejnou vlastnost také genistein - látka obsažená v sóji. Souvislost mezi zmíněnými druhy zeleniny a nižším rizikem onemocnění rakovinou bylo známé už dříve. Zelí uvolňuje napětí, podporuje spánek a posiluje imunitní systém, povzbuzuje krevtvorbu, aktivuje okysličování buněk, stimuluje pigmentaci pokožky a vlasů, podněcuje růst buněk, zvyšuje libido a výrazně pomáhá při léčbě kožních nemocí a lupénce. Už Hippokratés předepisoval svým pacientům najemno nastrouhané zelí se solí při onemocnění cystami, uretritidě a při bolestivém močení. Galén praktikoval zelné zábaly na rány, na nemocné klouby a při horečnatých stavech. Listy zelí obsahují bílkoviny, organické kyseliny (jablečnou, citronovou, jantarovou, mravenčí.), cukry, vitaminy C, B1, B6, H, E, beta-karoten, kyselinu nikotinovou, pantotenovou, listovou, dále tuky, aminokyseliny, celulózu, makro i mikroprvky (draslík, hořčík, železo, stříbro, cín, olovo, titan, molybden, nikl, vanadium a další). V zelí je větší množství vitamínu C ve formě takzvaného askorbigenu (kyselina askorbová), který se téměř neničí při jeho dalším zpracování. Klinické testy potvrdily vysokou účinnost čerstvé zelné šťávy při léčbě prostaty, žaludečních vředů a dvanácterníku. Za základní účinnou látku je považován vitamin U, který má protialergické účinky a zlepšuje lipidní přeměnu thiaminu a cholinu. Působí také příznivě při léčbě dny a žlučkových kamenů, při onemocnění srdce a ledvin, při artroskopii, obezitě a na metabolismus žaludeční sliznice, při kterém podporuje proces zahojení vředů. Působí močopudně, proti bakteriím, a dokonce má vliv na zlatého stafylokoka i bakterie tuberkulózy. Lidová medicína doporučuje používat čerstvé zelí nebo šťávu z něho při nespavosti, bolestech hlavy a onemocnění sleziny. Čerstvé i kysané zelí se využívá ke zvýšení chuti k jídlu, sekreci žaludečních šťáv, prevenci avitaminózy (kurděje), při chronické poruše trávení a také jako močopudný a lehce projímací prostředek. Kysané zelí nebo nálev se doporučuje pro diabetiky, pacienty s nemocnými játry a žlučovými kameny. Šťáva nebo odvar s medem se používá při léčbě zánětu hrtanu, průdušek a dalších onemocnění dýchacích cest. Zubaři jsou přesvědčeni, že kdybychom alespoň jedenkrát denně několik minut žvýkali kyselé zelí, posílily by se nám dásně a ubylo by tak nemocných s paradentózou.

Jak to bylo a je se svatým Václavem? (1)

Na počátku třetího tisíciletí váháme, jak hodnotit dobu konce prvního tisíciletí.

To jsme ale na tom dost špatně

Pravděpodobně si málokdo v tomto roce připomíná, že letos je tomu 870 let, od doby vysvěcení Katedrály svatého Václava v Olomouci (na snímku vlevo), když její stavba byla zahájena někdy v roce 1100. A v roce 1935 byl prostor, na němž tento skvost evropské středověké architektury stojí, pojmenován náměstí Václavským. A takto bychom mohli procházet celou naší krásnou zemí a na mnoha a mnoha místech bychom se potkávali s kultem svatováclavským. Málokterá dějinná událost byla a je v naší společnosti tolik diskutována a zamlžována. Nakonec parlament v roce 2000 přijal polovičaté usnesení, když den 28. září byl uznán jako státní svátek s označením „Den české státnosti“. Druhá část původně navrženého znění – Svatý Václav, byla vypuštěna, protože jinak neměl zákon šanci na přijetí. Paradoxní je, že s tím návrhem přišel bývalý

komunista, poslanec Vlastimil Tlustý.

Nesporně se celé jednání vedlo k uctění památky na to, že v pondělí 28. září 929 byl kníže Václav před branami kostela zavražděn. Odpůrci kultu svatováclavského a kritikové politiky tohoto mimořádně talentovaného českého knížete se čas od času množí, leč bohužel jejich současné uvažování odpovídá úrovni komunistických učebnic dějepisu pro šestý postupný ročník. Dál se nedostali. Takže jak to bylo s tím, kdo stál na úsvitu našich dějin jako čtvrtý v pořadí, tedy těch, jejichž existence je bezpečně prokázána? Bořivoj I. asi 873 – 888/889; Svyatopluk I. 894 – 915; Vratislav I. 915 - 921; **sv. Václav (I.) 921 - 935** ; Boleslav I. 935 - 967/72 . Tak šli za sebou. Jenže doba jim nepřeje.

V květnu 2000 projednávala Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky návrhy nových státních svátků. Někdy je dobré podívat se po letech, jak kdo mluvil. Mimo jiné zazněly v rozpravě následující výroky:

MILOŠ ZEMAN, tehdejší předseda vlády

Plně souhlasím se základním záměrem předkladatele, to je, aby 17. listopad byl slaven jako státní svátek. To, k čemu se chci vyjádřit, je pouze návrh na 28. září, tedy na svatého Václava. Tento návrh, pokud by byl přijat, by nebyl oslavou české státnosti, ale oslavou servility a kolaborace. Jak víte, vždy jsem se vyjadřoval razantně, aby si to lidé zapamatovali, a nevidím důvod, proč bych svoji razanci opouštěl. Svatý Václav do našich dějin vstoupil velmi rozporně. Měl některé skvělé myšlenky, např. roční export 300 volů do Němec by mohl být prováděn i v současné situaci, čímž by se výrazně zvýšila kvalifikační struktura české populace. Ale vedle těchto myšlenek, pro které si svatého Václava vážím, je třeba si uvědomit, že na rozdíl od svého bratra Boleslava a koneckonců i na rozdíl od ostatních Přemyslovců

dospěl k názoru, že ohnutá páteř je tím nejlepším způsobem, jak se vyrovnat s velkým sousedem. Myslím si, že není náhodou, kolegyně a kolegové, jestliže svatováclavská tradice byla tradicí druhé republiky, jestliže svatováclavská tradice byla tradicí protektorátu, jestliže v této zemi byla udělována svatováclavská orlice Emanuelem Moravcem. A pokud to náhodou nevíte, tak poslední velkofilm, který se koncem druhé světové války z příkazu německých okupantů natáčel na Barrandově - naštěstí nebyl dokončen - byl velkofilm, který se jmenoval Svatý Václav. A to ještě - podobně jako Norové měli svého Knuta Hansena - musím dodat, že bohužel, protože nebyli jenom signatáři Anticharty, hlavní roli v tomto velkofilmu přijal Karel Höger. Jestliže tedy shrnu tento historický význam, táži se, kdo v této sněmovně má zájem slavit symbol servility a kolaborace. Myslím si, že hlasování to prokáže. Děkuji za pozornost.

Situaci se trochu, bohužel jen trochu, pokusil zmírnit jinak vzdělaný a vystudovaný historik, amerikanista poslanec Petr Mareš, ovšem pouze v jednom směru. Jeho slova:

Vážený pane předsedající, vážený pane premiére, kolegyně a kolegové, moje poznámka má skutečně charakter faktický. Nehodlám vést při s panem premiérem na téma "hodnocení osoby knížete Václava". Na rozdíl od pana premiéra jsem odborníkem na moderní dějiny, nikoliv na raný středověk. Rád bych tady ale upozornil na něco jiného. Pan premiér nám sdělil, kdo všechno se odvolával na svatováclavskou tradici. Rád bych této sněmovně připomněl, že 1. květen jako Svátek práce se slavil nejen za druhé republiky, ale také za protektorátu, že nadšené davы našich pracujících v tento den vítal nejen Klement Gottwald, ale i velký "vůdce pracujících" Reinhard Heydrich. Takže odvoláváme-li se na svátky, které slavil někdo jiný, pak bychom museli do seznamu našich svátků sáhnout velmi hluboko.

Podobně, jako premiér Zeman, hovořil na tomto jednání i dnešní komunistický generální tajemník, poslanec Vojtěch Filip. Ten totiž navrhl rovnou svátek 28. září z textu zákona vypustit. Obvyklou levicovou historickou rétoriku tentokrát obstaral poslanec Zdeněk Jičínský, který hovořil v intencích premiéra Zemana. Úplně zapomněli oba (Filip i Jičínský), že komunisté, se dodnes považují za pokračovatele slavných revolučních husitských tradic. Husité byli podle Zdeňka Nejedlého jacísi předchůdci těch nejlepších komunistů. A nejlepší komunisté byli vlastně jejich pokračovateli. Také je třeba si říci, že Jan Hus byl sám velkým obdivovatelem sv. Václava. Svatováclavský chorál zpívali husité po vítězné bitvě u Lipan, či po bitvě u Ústí z roku 1426. Svatého Václava se dovolává i husitský manifest z roku 1420, poslaný do měst českých. A teď najednou by se jejich následovníci a pokračovatelé chtěli od svatého Václava distancovat. Podivuhodné salto mortale.

Obsáhlé dokončení tohoto článku připravujeme do příštího čísla. To vyjde o den dříve, právě v předvečer svátku české státnosti v úterý dne 27. září. Na rozdíl od jiných textů, bude dlouhé, vyčerpávající a celé o svatém Václavovi.(nejen).

PENSION U ŘEKY
**Art
Galerie**
Pension
JESENÍKY KARLOVICE

ART GALERIE PENSION
Pension U řeky, Karlovice 209
Tel.: 554 744 115
Galerista mobil: 603 271 434

www.pensionureky.wbs.cz
www.pensionureky-jeseniky.unaa.cz
e-mail: pensionureky@quick.cz

Povůska
DESIGN

e-mail: INFO@povezhadesign.cz
www.povezhadesign.cz

Miriam

**POLÁČKOVÁ ŠTĚPÁNOVÁ
a Aleš POLÁČEK**

Výstava - veselé
i vážné obrázky,
drobné dárky,

originální šperky - výtvarníků z Těchonína v Orlických Horách.

Vernisáž je v sobotu 17.září 2011 v 17 hodin

Výstava je prodejní, přístupná denně do 11.listopadu 2011

POD ROTARIÁNSKOU VLAJKOU

Náš dlouholetý čtenář a spolupracovník Oldřich Kodeda se s parníkem Lubor Tokoš vydal na dalekou vodní plavbu

Oldřich Kodeda uvedl do gala svoji krásnou loď a vyrazil včera ráno z polského přístavu Kožle po řece Odře na měsíční plavbu. Jelikož mu jí mimo jiné požehnal i jeho mateřský ROTARY CLUB Opava International, vybavil ho na cestu pěti tisíci kusy letáků, na nichž je tento text v češtině, angličtině, polštině a v němčině.

20. září 2011 vyjel z přístavu jihopolského městečka Kedzierzyn-Kožle parník Lubor Tokoš. Jede po řece Odře, potom přes Havel – Oder - Wasserstrasse do vod Labe a odtud přes Vltavu až do Prahy. Navštíví mimo jiné Wrocław, Berlín, Magdeburg, Pirnu (obec na území Německa, kde byl parník v roce 1963 postaven), Děčín, Mělník a Prahu. Jeho 30 koňských sil a výtlak 12 tun ho sice neřadí mezi oceánské obry, avšak poselství, které veze, je velice silné.

Kapitánem lodi je totiž dlouholetý rotarián Oldřich Kodeda, člen Rotary Clubu Opava International.

Jeho mateřský klub spolu se spolupracujícím Rotary Clubem Ostrava International mu také pomohly cestu zajistit. Avšak především pověřily kapitána Kodedu, aby při své dlouhé říční evropské plavbě třemi státy Evropské unie vyřídil všem, které potká na souši i na lodi, naše vřelé rotariánské pozdravy.

Také, aby jim sdělil, že opravdu „*sloužíme nad vlastní zájmy*“ v místech našeho působení. A že rádi mezi námi v Opavě i v Ostravě přivítáme rotariány z Polska, Německa, pochopitelně i z Česka a dalších zemí. Dalším členem posádky je strojník Gaston Vojtěch. Parník nese jméno kapitánova bratrance, znamenitého českého herce Lubora Tokoše (1923 – 2003). Cesta bude dlouhá 1050 kilometrů a měla by trvat měsíc. V Praze pak bude kapitán Oldřich Kodeda přivítán pochopitelně svými kolegy rotariány (někteří se k posádce přidají již na různých zastávkách v Německu) a také zástupci Českého klubu velocipedistů (založeno 1880), jehož je Oldřich dlouholetým členem. **Ano, umí nejen řídit loď, ale také se bravurně pohybuje pomocí historického vysokého kola. Ale takoví jsou již rotariáni.**

*Včera se s Oldřichem odejel rozloučit i naším jménem náš zvláštní zpravodaj Mgr. Petr Zahnaš, který pořídil i poslední snímky parníku Lubor Tokoš před odjezdem. Vidíte přípravné práce (při jedné montáži asistoval i Petr Zahnaš na předposledním snímku dole) na třetím snímku shora v levém sloupci nese Oldřich Kodeda část zmíněných letáků. Na snímek na němž si posádka a pomocníci připíjejí na šťastnou plavbu, není třeba zvlášť upozorňovat. **Tak šťastnou cestu.***

V Berlíně přistoupí zástupce naší redakce a pojedí až do Prahy

CHODÍ PEŠEK OKOLO (1)

Dneska již nechodí ani tak Pešek, jako toho chodí plno po internetu. Jsou to zprávy leckdy nevalné, někdy zcela nepochopitelné hlouposti, ale občas se i perla najde. Budeme vám je schovávat a zprostředkovávat. Konec konců kdo to má všechno stále sledovat. Dneska dvě perly. Jedna zcela aktuální, ale musíte si ji přečíst dvakrát:

Pan Ivo Šmoldas rozebral schopnosti našich občanů se přizpůsobit systému sociálních dávek. Mnohá města si trpce stěžují, že nedokážou vyjít se svými takzvaně nepřizpůsobivými občany. Ještě nikdy jsem však neslyšel, že by si takzvaně nepřizpůsobiví občané trpce stěžovali, že nedokážou vyjít se svými městy. Způsoby takzvaně nepřizpůsobivých jsou totiž měštěninům nemálo proti srsti, kdežto způsoby měštěninů jsou takzvaně nepřizpůsobivým zcela upřímně šumafuk. A tak si jedni holt stěžují, kdežto druzí důvod ke stížnostem přirozeně neshledávají. A neshledávají ho ne proto, že by byli nepřizpůsobiví, nýbrž právě naopak, že se přizpůsobit hravě dokážou, a to čemukoli, nejlépe pak systému sociálních dávek. Nazývat je nepřizpůsobivými je tedy naprostá mýlka. Jsou totiž stejně přizpůsobiví jako ti, kdo bystře postřehli, že se dá vesele žít třeba ze státních či evropských dotací, provizí za zprostředkování armádních zakázek nebo z úplatku od stavebních firem. Nepřizpůsobiví jsou všichni ti ubožáci, co se výzvám doby přizpůsobit nedokázali, a nepřišli tudíž na nic lepšího než se způsobilně živit prací. A jelikož schopnost přizpůsobit se je nepochybnou známkou inteligence, je očividné i to, kdo z nás je tu blbec. Úspěšný den a vysoké IQ vám přeje váš IŠ.

A druhá perla je historická **(nepřipomíná vám něco?)**

Básník Josef Svatopluk Machar si svého času odskočil do funkce generálního inspektora nově budované československé branné moci – tedy armády. Posléze vydal knihu „Pět let v kasárnách“. A v ní mimo jiné píše:

„Největší rozčarování mi připravil náš drahý národ sám. Dnes člověk, zvyklý u něho a od něho všemu možnému, už se nerozhořčuje. Tehdy však, po převratu, bylo jinak. Sediš v kavárně, jedeš vlakem, tramvají, jdeš ulicí a vždy totéž: Takhle jsme si tu svobodu nepředstavovali. V Rakousku bylo líp.“

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

Je to tak, policie již umí i na kolech. Vyjeli i na Praděd.

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (740)

Kde jsou ty doby, kdy předseda vlády Miloš Zeman zcela otevřeně nazýval všechny novináře jakýmsi póvem, odpadem, či žumpou. Muž ten, byť již dlouho v politickém důchodu, své názory pravděpodobně nezměnil. Mají je i jeho nástupci a následovníci, byť mnozí z nich by nevolili tak příkrá hodnocení. Obecně však platí, že novináři jsou bulvární, protože za bulvár je u nás dnes považováno v podstatě (otázkou je, zda právem) všechno. Snad vyjma Katolického týdeníku, který nikomu nevadí. Takže novináři jsou čas od času (nebo každodenně) vinni za vše, co si veřejnost myslí. Pochopitelně, že v tom primitivním pojetí. To, že média jsou jistým odrazem veřejného mínění, není zas tak úplně jejich vina. A navíc to nemá nic společného s póvem a žumpou. Nikdy tomu nebude tak (doufám), že novináři budou psát výhradně to, co politici chtějí, nebo si přejí. I když jejich zaměstnavatelé je zaměstnávají s předpokladem propagace jistých idejí. Dodnes například nepochopím, jak jeden náš původně velmi vynikající konzervativní glosátor politiky a historie, se mohl přestupem do levicového deníku stát někým (bohužel) úplně jiným. Jenže novináři jsou také zaměstnanci firem. Ty musí zajistit, aby noviny pravidelně (denně, týdně či měsíčně) vycházely. Což znamená, že zaměstnanci musejí odevzdat nejen stanovené penzum textů, ale předpokládá to rovněž, že ony texty budou čtivé, v dobrém slova smyslu objektivní, senzační a velice aktuální. To se novinářům daří více či méně, podle toho si jejich texty i vybíráme. A některé noviny si kupujeme také třeba proto, že do nich píše Vaculík, Klíma, Komárek, Klimeš, Doležal, Moc nebo také Mitrofanov. Případně i Neff, Tabery nebo Steigerwald. Nebo někdo jiný. Politici mají velice silnou možnost psaní novin ovlivňovat. Nemyslím tím způsob, který byl, pokud se ovlivňování novin týče, vlastní Edvardu Benešovi. Myslím tím něco zcela jiného. Všichni politikové a současně státní činitelé mají své tiskové mluvčí, jistě dobře (a snad i právem) velice slušně honorované. Obávám se, že žádné naše periodikum nedostává denně (nebo tedy prosím alespoň dvakrát týdně) kvalifikovaný komentář z pera tiskového mluvčího předsedy vlády či některého z ministrů, o tom co vláda řeší, chce, potřebuje a prosazuje. Co ona velká skupina tiskových mluvčích dělá v době, kdy se nepodniká na jejich úřad žádný útok, to je mi opravdovou záhadou.

Tiskové mluvčí jsme si bohužel zavedli (má je dnes dokonce i každá policejní stanice nebo větší nezisková organizace) proto, aby se zodpovědní činitelé mohli vyhnout konkrétním otázkám, na které pohříchu nebývají schopni kvalifikovaně odpovídat. A my daňoví poplatníci tuto kamufláž platíme. Takže si politici a úředníci všech stupňů (patří sem i mnohé radnice) z našich peněz platí jakési zastírání jejich vlastní neschopnosti. Abych byl konkrétní. Kdyby měl náš předseda vlády tak schopného tiskového mluvčího, který by psal lepší komentáře než těch několik desítek skvělých a dobrých komentátorů, které máme, byly by deníky i týdeníky plné skvělých postřehů tiskového mluvčího Petra Nečase. V jistých dobách i Miloše Zemana. Bohužel tomu tak není, proto také byli (a jsou?) novináři žumpa a pól. Proč tomu tak není? Na to je jednoduchá odpověď. Kdybych byl předsedou vlády (ministrem), najal bych si někoho daleko lepšího, než jsou ti, kvůli nimž si noviny také kupujeme. Tragedie je totiž v tom, že to předsedu vlády (ministra) ani nenapadne a snad ani nesmí napadnout. Proto je obraz vlády ve veřejnosti takový, jaký je, a novináři jsou občas žumpou. Ale je to snad jejich vina, že nemají v tiskovém odboru vlády (či ministerstev a jiných institucí) partnery alespoň na úrovni? V historii uplynulých dvaceti letech se našly snad jen dvě zvláštní výjimky. Petr Dimun byl v dobách největší slávy ministra JUDr. Pavla Němce schopen na první pohled neuvěřitelně přesvědčivě zdůvodnit a vysvětlit jeho jakékoli chování či

selhání. A to byl oříšek. Z vášnivého obhájce ministrova a tak trochu i Unie svobody se poté stal bytostným sociálním demokratem a Jiřímu Paroubkovi skutečně poskytl služby nedocenitelné. A to takové, že se ho současní sociální demokraté tak bojí, že ho radši nechali v jeho domovské obci vyloučit ze strany. Nyní se již připravuje na propagaci Paroubkovy další strany a jeho komentáře, byť budou naprosto v rozporu s těmi předchozími, budou na první pohled opět brilantní a dokonale promyšlené. Jeho profesionální schopnosti jsou obdivuhodné, ostatní radši ovšem radši nekomentují. Kdyby si Petra Dimuna například najal Ladislav Bátora, byl by tento velice brzy (s neopominutelnou podporou Hradu) jmenován předsedou vlády. O tom jsem přesvědčen. Poté byl (a tak trochu ještě je) v naší politice také jeden velice dobrý glosátor, kterému, ač byl kdysi poradcem prezidentovým, bylo a je popřáváno velice málo sluchu. Jmenuje se Petr Mach. Leč jeho brilantním ekonomickým komentářům příliš ubližuje spojení jím založené strany s jinými problematickými subjekty. Proto je pro mnohé představitelem straničky, kterou nikdo bohužel nebere vážně. Ovšem v jiných, třeba větších stranách nemá Petr Mach šanci se uplatnit. On by hovořil a ostatní by mu nerozuměli. Je na to příliš vzdělaný. A to je vše. Jinak mezi politiky nejsou lidé, kteří by si uměli vybrat skutečně kvalifikovaného a mimořádně nadaného tiskového mluvčího. Pro sebe, pro úřad, pro stranu, pro ideje. A máme je, neboť jinak by se v této zemi nemohly denně objevovat přesné, vtipné a velice fundované komentáře, většinou ve formě blogů. A to ve značném počtu. Další věcí je to, že by politici měli umět sami publikovat. Asi se nikdy nedočkáme skvělých a často citovaných komentářů předsedy vlády Nečase, či předsedkyně sněmovny Němcové (sic!), nebo nedej bůh předsedy Senátu pana Milana Štěcha. Ani tolikrát citovaný senátor Jaroslav Kubera není schopen napsat komentář či hlubokomyslnou úvahu, bylo by to stejné překvapení, jakoby se něčeho podobného dopustil Zdeněk Škromach, či slovenský právník Michal Hašek nebo Bohuslav Sobotka. Je zajímavé, že ani tak „brilantní“ řečník, za jakého bývá označován hejtman Ráth, není schopen žádného kvalifikovaného písemného vyjádření, neřku-li komentáře či eseje. Zatím co v první republice toho byli třeba v rozhovorech s Karlem Čapkem vynikajícími glosátory například Antonín Švehla či T. G. Masaryk, dnes je zde pusto a prázdno. Když si přečteme dopisy, které si vyměnil Viktor Dyk s Masarykem, cítíme z nich velice nadprůměrnou intelektuální výši, která nikdy nevytryskne vůči hlavě státu z žádného dnešního poslance či senátora (obojím bard Dyk byl). Že by náměstek ministra zahraničí napsal díla, která v téže funkci dokázal publikovat Kamil Krofta? Dovede si představit, že by předseda české vlády zveřejnil komentář, kterého by se dovolávali ještě dva týdny poté další komentátoři a publicisté? Nebo že by ho široce citovala zahraniční média? Nebo že by náš ministr financí provedl takový písemný brilantní rozbor eurozóny, že by kancléřka Merkelová začínala své projevy slovy: Jak napsal nedávno pan ministr Miroslav Kalousek... Naléhavá otázka dnešní doby by mohla znít takto: to opravdu nemáme vzdělané a nadané muže a ženy v tomto státě? Odpověď by byla jednodušší, než si myslíte. Máme. Bohužel nejsou ani ve vládních službách ani ve funkcích, které by získali vůli voličů či stran. A to je bídou naší novinařiny i politiky.

**Dnes mají svátek MATOUŠ, zítra DARINA.
Nezapomeňte jim blahopřát.**

